

Høringsinnspill til Mattilsynet

Forskrift om velferd for hest og hund i konkurranser

Fra Norges Hundekjørerforbund ved Etikk og samfunnskomiteen

8/3-2019

Innspillet fra Etikk og samfunnskomiteen (ESK) i Norges Hundekjørerforbund (NHF) er gjeldende kun for hundekjøring. Vi har ikke grunnlag for å uttale oss faglig eller erfaringsmessig detaljert om andre sportsaktiviteter enn hundekjøring, og har ikke sett på eller vurdert utkastet til forskriften i forhold til andre aktiviteter med hund eller hest. Forskriften er ment å supplere lov om dyrevelferd, heretter kalt LOVEN.

ESK vil hevde at hvis Landbruks- og matdepartementet og Mattilsynet mener en slik forskrift er nødvendig, må det utformes en forskrift som er tilpasset hundekjøring og de premisser sporten utøves under. Videre stiller ESK spørsmål ved at det skal være ett felles regelverk for hest og hund da dyrene er ulikt utformet anatomisk og brukes i ulike typer konkurranser.

Hundekjøringskonkurranser er selvsagt en kappestrid med klokka, men like mye et ønske om å utfordre naturen og elementene. Her er det viktig å poengtere at hundekjøring er en utendørs friluftsidrett hvor man bare under start, målgang eller sjekkpunkt er på en arena.

«Fare for unødig skade eller unødig belastning» sikres derfor best gjennom det allerede eksisterende regelverk der den enkelte hundekjører medbringer det nødvendige obligatoriske utstyr for å takle elementene og i tillegg, ved de lengste løpene, ha gjennomgått kvalifisering eller såkalte rookie-kurs for nybegynnere.

Her har allerede Norges Hundekjørerforbund har et allerede dekkende regelverk som vi mener ivaretar dyrevelferd på en god måte. At hensynet og velbefinnende til hundene i sporten vår er viktig gjenspeiles tydelig i Norges Hundekjørerforbunds kjørereglement.

NHFs kjørereglement

1.1 Formålet med konkurransereglementet og arrangørreglementet er å besørge at det sikres best mulig dyrevelferd og mest mulig ensartede regler for terminfestede hundeløp i Norge.

2.1 Det er utøvers ansvar å besørge at hunder som deltar i løp er veltrente, friske og forberedt til den konkurranse de skal delta i, og at hundene til enhver tid sikres godt stell, pleie og nødvendig hvile.

2.2 Det er arrangørens ansvar å sikre at et hvert løp gjennomføres i betryggende forhold med hensyn til bla god dyrevelferd, sikkerhet for utøvere og hunder og med hensyn til vær og føreforhold.

NHF's lover og kjørereglement gjennomgås og revideres hvert år (et «levende» regelverk), fordi sportsaktivitetene ofte er i endring. I §12 og §13 i Mattilsynets høringsutkast er det innledningsvis stilt krav til at slikt regelverk skal finnes og brukes av arrangøren av konkurranser og eller arrangørorganisasjonen, men vi mener at resten av §12 og §13 (a, b, c, osv..) bedre dekkes av idrettens eget regelverk og at ulike ordlyder og paragrafer her bare vil bidra til ansvarspulverisering og mindre respekt for retningslinjer og kjørereglement generelt.

Vedrørende Doping følger Norges Hundekjørerforbund WADAs internasjonale dopingregelverk, men med en egen forbudtliste fra International Federation of Sleddog Sports (IFSS) som praktiserer en forbudtliste som er strengere enn det som tillates innen humanidrett. (Forbud mot smertestillende preparater osv.)

IFSSs liste over forbudte preparater og metoder

<https://www.sleddog.no/wp-content/uploads/2015/08/2018-Prohibited-List-DOGS.pdf>

NHF's liste over karenstid, forskjellige preparater

<https://www.sleddog.no/wp-content/uploads/2018/10/NHF-Karenstidsliste-2019.pdf>

Mer info om NHF's anti-doping regelverk:

<https://www.sleddog.no/om-forbundet/antidoping/>

ESK stiller også spørsmål med forvaltning og håndheving av forskriften under trening (da forskriften også er tenkt gjeldende der?) Det vurderes som umulig å håndheve en slik forskrift i treningssammenheng da hundekjøring er en idrett som foregår på individuell basis i friluft, ofte langt fra alt av samfunnets infrastruktur. Slike forskriftskrav om detaljoppfølging i treningssammenheng er rett og slett urealistisk å håndheve i praksis, og det fører til mindre respekt for forskriften.

Begrepet høyrisiko-konkurranse for hundekjøring er også innført i utkastet til forskriften i definisjonen §3 og i forbindelse med krav til stevneveterinær i §13. Det blir for enkelt å bruke et tilfeldig satt distanse som definisjon på om noe er høyrisiko. Idrett og konkurranser handler alltid om å finne balanse mellom ytelse og fysiske ressurser i forhold til enhver konkurransesituasjon. Uavhengig av distanse så vil det alltid være den enkelte hundekjørerens ansvar å disponere sitt spann på mest mulig effektiv måte opp imot, men likevel på den sikre siden, av hundenes maksimale yteevne. Dette gjelder for alle gener av hundekjøring. Noen trener for ekstrem hastighet og distanser på 5 km, for andre så er 100 km eller mer i et litt roligere tempo en vanlig kveldsøkt. Videre vil alle kjørere i en konkurransesituasjon være underlagt NHF's regelverk.

NHF's kjørereglement

5.3 Hunder kan bli forlangt undergitt veterinærundersøkelse før, under og etter løpet. Såfremt en eier/utøver nekter å la en eller flere av sine hunder bli undersøkt, skal utøveren diskvalifiseres. En hund som ikke blir godkjent under veterinærundersøkelsen kan ikke starte/kjøre videre før den blir godkjent.

5.5.5 TD og rennleder kan sammen med løpsveterinær ta et helt spann eller enkelte hunder som må anses ute av stand til å fullføre, ut av løpet.

Det må også komme klart frem hvor en eventuell forskrift vil befinne seg i hierarkiet av regler og regelutøvelse slik at det ikke oppstår tvil om hvilke regelverk som skal benyttes i hvilke situasjoner. Her er det viktig å ta i betraktning idrettens tradisjon for selvdømme som også delvis inngår i NIFs lov om idrettens selvdømmerett og anseelse som selvstendig rettsobjekt.

I en forskrift så forventer vi at det skal supplere LOVEN ved å definere nærmere, redegjøre for og detaljere det som i LOVEN er omtalt generelt og som gir stort rom for skjønnsmessig tolkning. Forskriften skal etter vår oppfatning være en «bruksanvisning» på hvordan loven skal forstås i bestemte forhold som faller inn under loven.

I tillegg forventer vi at det skal være mulig å håndheve forskriften i praksis og at den altså skal komplettere eksisterende regelverk – ikke kopiere eller erstatte. Det synes vi ikke dette forskriftsutkastet gjør eller oppfyller. Tvert imot er mange av uklarheten i LOVEN videreført og overlatt til en vid skjønnsmessig tolkning. Her ser vi at det vil kunne oppstå store konflikter. Det er også liten rettspraksis på tolkning av LOVEN, noe vi frykter vil falle negativt ut når en forskrift skal tolkes.

Vi konkluderer med at LOVEN ikke er lagd for å regulere lovlige aktiviteter, og bør brukes primært til å forebygge og stanse ulovligheter. Derav følger også at en forskrift bør ta for seg ulovligheter og ikke prøve å regulere lovlige forhold.

Før ESK kommenterer de enkelte paragrafer ønsker ESK at Mattilsynet vil vurdere om ny forskrift bør inngå i en prøveordning hvor en, i løpet av en 3-års periode, forsøker å komme fram til best-practice med hensyn til forvaltning av regelverk og retningslinjer og hvordan ulike forvaltningsnivå/ aktører samhandler rundt disse.

Med dette som bakgrunn er det vi sender inn våre kommentarer til Høringsutkastet og håper på god dialog i den videre i utarbeidelsen av Forskriften.

Etikk og Samfunnskomiteen i NHF

- Leder: Steinar Dagestad, hundekjører siden -84, internasjonal løpsveterinær
- Nestleder: Snorre Næss, hundekjører siden -77, tidligere visepresident i IFSS
- Medlem: Joakim Varvin, hundekjører siden -94, sykepleier
- Medlem: Kari Jæger, hundekjører siden -81, tidligere president og visepresident NHF, mangeårig rennleder og leder av Finnmarksløpet AS
- Medlem: Kjerstin Iversen, smådyrveterinær og løpsveterinær

Etikk og samfunnskomiteen er en tingvalgt komité med et selvstendig ansvar for å fremme gode rammebetingelser for hundekjørerporten, og skal svare på utfordringer idretten vår står overfor nå og i fremtiden. ESK skal bidra til å sette en standard for hold av trekkhunder som hundekjørerene kan enes om, og som er i tråd med hundenes behov. Komiteen skal ha en identifiserende og initierende rolle for å skape kunnskapsbyggende arenaer. Komiteen skal bidra til et best mulig beslutningsgrunnlag for regulerende myndigheter slik at utøvelse av hundekjøring ikke vanskeliggjøres på urimelige måter. Alle ledd i NHF har et ansvar for at viktige saker spilles inn til komiteen.

Norges Hundekjørerforbund har vært aktivt opptatt av våre hunders dyrevelferd i lang tid. Allerede i 2001 opprettet NHF to grupper særlig med tanke på dyrevelferd.

NHFs **Veterinærgruppe** ble stiftet dette året og har siden den gang jobbet rimelig organisert med oppsyn med de største løpsarrangementene i NHFs regi. Her har det vært en utvikling hvor det før 2000 kanskje fantes en veterinær tilgjengelig for et flerdagers-arrangement til nå å være ganske store team med godt erfarne løpsveterinærer på flere av de store løpene.

NHFs **Ressursgruppe for Ansvarlig Hundehold (RAT)** ble også stiftet samme år og fikk i oppgave å utarbeide Retningslinjer for ansvarlig hold av trekkhunder. Dette dokumenter på tretti sider tar for seg alle aspekter ved trekkhundhold og ble malen som Mattilsynet utarbeidet sin egne Retningslinjer for hold av hund utendørs.

NHFs RAT-gruppe var videre med i utarbeidelsen av den nye hundeloven. (som ble aktualisert i 2002 etter Torpa-ulykken) Først i møter med Justisdepartementet og siden under Fiskeridepartementet i arbeidet med det som ble Dyrevernmeldingen som ble fremlagt av landbruksministeren i 2003. NHFs Ressursgruppe var også aktive da Mattilsynet skulle utarbeide sin egen Veileder til Retningslinjer for hold av hund utendørs.

Innspill fra ESK til

Forskrift om velferd for hest og hund i konkurranser

Fastsatt av Landbruks- og matdepartementet (dato) med hjemmel i lov 19. juni 2009 nr. 97 om dyrevelferd § 6, § 8, § 10, § 19 og § 26, jf. delegeringsvedtak 11. juni 2010 nr. 814, og lov 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell § 23

§ 1. Formålet med forskriften

Forskriften skal fremme god velferd og respekt for hester og hunder som trenes til og brukes i konkurranser. Forskriften skal hindre at dyrene utsettes for fare for unødige belastninger.

ESK : Setning to er svært rund i sin formulering og kan avstedkomme med store diskusjoner om UNØDIG belastning. Det ligger forøvrig i aktivitetens natur det alltid vil være en FARE for belastning, både unødig og akseptert.

§ 2. Hvilke dyr og aktiviteter forskriften gjelder og hvem den gjelder for

Forskriften gjelder bruk av hester og hunder i konkurranser. Forskriften gjelder også trening av hester og hunder til konkurranser og behandling av hester og hunder før og under trening og konkurranser.

ESK: Forskriften ser jo da ut til å gjelde generelt for konkurransehunder.

Virkeligheten er jo den at er de ikke i konkurranse situasjon er de jo i trenings situasjon, eller før og etter en av disse.

Forskriften gjelder for dyreholdere, kusker, jockeyer, ryttere, hundekjørere, trenere, arrangører, arrangørorganisasjoner og andre som bidrar til at hester og hunder trenes til og brukes i konkurranser. Forskriften gjelder også for veterinærer, dyrepleiere og andre som behandler hester og hunder.

Her mener vi at det er feil anvendelse av ordet «gjelder». Gjelder brukes om hvem forskriften gjelder for og evt. hvilke steder forskriften skal gjelde. Når en skal beskrive forskriftens omfang (hva forskriften omfatter) så bør ordet «omfatter» benyttes. Dette er et viktig prinsipp i avtale og juridisk språkbruk. Dette fremgår også klart av språkbruk i LOVEN § 2, hvor det klart skilles mellom «omfatter» og «gjelder».

§ 3. Definisjoner

I forskriften gjelder de følgende definisjonene:

- a) *konkurranse*: løp, prøver og andre aktiviteter som arrangeres for å få vurdert, rangert eller kvalifisert deltakerne etter prestasjoner eller egenskaper. Oppvarming og andre aktiviteter med dyrene rett før og etter selve konkurransen regnes som en del av konkurransen.
- b) *trening til konkurranse*: aktiviteter som utføres for å forbedre, utvikle eller teste dyrenes prestasjonsevner, ferdigheter eller egens
- c)
- d) kaper med tanke på at dyrene skal brukes i konkurranser
- e) *arrangør*: fysisk eller juridisk person som har ansvaret for å organisere og gjennomføre konkurranser
- f) *arrangørorganisasjon*: organisasjon som organiserer eller legger til rette for arrangører av konkurranser
- g) *behandling*: all bruk av legemidler og bruk av substanser eller metoder som kan påvirke

- dyrs prestasjonsevne eller egenskaper. Bruk av mekaniske hjelpemidler skal regnes som behandling hvis hensikten bare er å endre virkningene av sykdom eller skade.
- h) *konkurranssområde*: geografisk område som omfatter bane, løype eller annen arena der konkurransen gjennomføres, og steder der dyrene oppstalles i forbindelse med konkurransen
 - i) *stevne*: et tidsavgrenset arrangement som omfatter én eller flere konkurranser under samme arrangør
 - j) *høyrisiko-konkurranser for hester*: trav- og galopppløp, nasjonale og internasjonale konkurranser i feltritt, distanseritt og kjøring, samt internasjonale konkurranser og norgesmesterskap i dressurridning og sprang
 - k) *høyrisiko-konkurranser for hunder*: Begrepet «høyrisiko» er kun tatt inn her i forskriften. Det finner vi ikke igjen i LOVEN og er således et nytt begrep som er tatt inn. Enhver form for aktivitet innebærer risiko, men det gjør faktisk inaktivitet også. Distanse er ikke noe mer høyrisikomoment enn fart eller styrkeøvelser. I sportslig sammenheng har man aldri brukt begrepet «høyrisiko», men begrepet «ekstrem sport» er vanlig og omforent. Dog må det bemerkes at hundekjøring ikke hverken for hunder eller utøvere har noen ulykkesfrekvens som kan sammenlignes med human ekstrem sport. Vi kjenner ikke til noen dødsfall på utøvere under konkurranser og for hundenes del har undersøkelser fra Iditarod vist at risiko for død under konkurranse ligger 5x lavere enn eksempelvis human utholdenhetsidrett som sykling, løping eller langrenn pr time aktivitet.

§ 4 Hvordan dyrene skal brukes og trenes

Dyr skal ikke med hensikt påføres frykt, skade eller unødige belastninger når de trenes til eller brukes i konkurranser. Utstyret som brukes på dyrene, skal være utformet og brukes slik at det ikke påfører dyrene unødige belastninger.

ESK: Ordlyd i setning en er svært rund i sin formulering og vil skape trøbbel ved fortolkning av paragrafen når forvaltningen skal benytte denne ved sitt tilsynsarbeid. Hva er å påføre unødige belastninger i trening eller under konkurranse? Videre vil vi kommentere at første setning som står i forskriftens §4 allerede er godt nok ivarettatt i LOVEN i §26. Er det da nødvendig å gjenta her?

§ 5 Hvilken tilstand dyrene skal være i

Dyr skal ikke trenes til eller brukes i konkurranser hvis de ikke er i stand til å gjennomføre treningen eller konkurransen uten å bli utmattet, syke eller skadet.

Syke dyr skal uansett ikke trenes til eller brukes i konkurranser. Det samme gjelder skadde dyr hvis treningen eller konkurransen kan påføre dyret ekstra belastninger på grunn av skaden.

Når dyr brukes i konkurranser, skal de være tilstrekkelig trent til å tåle belastningen konkurransen kan påføre dem.

ESK: Setning 1 - man kan vel ikke forutse hverken sykdom, skader eller utmattelse. Setning 3 - sier jo at tilstrekkelig trening må være initiert slik at ønsket fysisk nivå er på plass under konkurranse. For å sikre dette må jo treningen være av en slik karakter at man får testet ut prestasjonsnivå, og det gjør man vel ikke uten å komme i konflikt med kravet om at dyrene ikke skal komme til å være i fare for unødig belastning under trening? «utmattet», «ekstra belastninger» og «tilstrekkelig» er ikke definert i paragrafen.

Om en ikke har en formening om hva som er klar definisjon så bør disse begrepene kanskje utelates?

§ 6 Hvilke opplysninger som skal utveksles når dyr får behandling

Før et dyr behandles, skal dyreholderen så langt som mulig gi behandleren fullstendige og korrekte opplysninger om hva slags trening eller konkurranse dyret skal være med på, og når treningen eller konkurransen skal finne sted.

På grunnlag av opplysninger fra dyreholderen skal veterinærer, dyrepleiere og andre behandlere informere dyreholderen om hvordan behandlingen kan påvirke dyrets prestasjonsevner og egenskaper. Behandleren skal også informere om behandlingens rettsvirkninger etter § 8 og arrangørens reglement.

Ganske selvfølgelig, men hvordan tenker forskrifsforvalter å kunne kontrollere dette?

§ 7 I hvilke tilfeller det er forbudt å behandle dyr

Dyr skal ikke behandles før eller mens de trenes til eller brukes i konkurranse hvis treningen eller konkurransen kan påføre dyret unødige belastninger på grunn av behandlingen. Forbudet rammer bare personer som vet eller bør vite om treningen eller konkurransen.

Forbudet etter første ledd gjelder ikke nødhjelp eller annen påbudt behandling. Forbudet rammer ikke veterinærer, dyrepleiere eller andre behandlere som har informert dyreholderen etter § 6 annet ledd og frarådet at dyret trenes til eller brukes i konkurranse. Hva med massasje, stell og smøring av poter og klør, uttøying under og etter løp osv? Hva menes med «før»? Minutter, timer, dager eller uker? Siste ledd om nødhjelp er jo selvsagt, men vi har vanskeligheter med å forstå hva som egentlig omfattes av et forbud. Det kan jo ikke være forbudt å behandle en hund som blir skadet eller syk under trening eller konkurranse når forholdet inntraff?

§ 8 I hvilke tilfeller det er forbudt å trene eller bruke dyr etter behandling

Dyr som har blitt behandlet, skal ikke trenes til eller brukes i konkurranser så lenge det kan påvises virksomme rester eller virkninger av behandlingen. Forbudet gjelder uansett dersom trening eller bruk kan påføre dyret ekstra belastninger på grunn av behandlingen. Forbudet gjelder selv om behandlingen ikke har påvirket dyrets prestasjonsevne.

ESK: Svært ullent og praktisk sett lite forståelig. NHF/IFSS dopingregelverk har karenstider som utøvere må forholde seg til mht medisiner. Hva med fysioterapi/kiropraktikk på hund som kan ha positiv innvirkning i lang tid? Hva med forebyggende behandling?

§ 9 Hvordan dyr skal merkes og hvilke opplysninger som skal følge dyrene

Dyr som meldes til og brukes i konkurranser, skal være merket på en måte som gir sikker identifisering.

Påbudte identifikasjonsdokumenter og skriftlige opplysninger om helse og behandling skal følge dyret og alltid være tilgjengelig i forbindelse med konkurranser.

Pr idag finnes ikke noe nasjonalt påbud om identifikasjon av hund. NHF har et uttalt ønske om flere lavterskelløp for å styrke rekruttering hvor barn og unge kan stille opp med sine egen eller lånt hund. Dette kan kanskje overlates til løpsarrangørene å avgjøre?

§ 10 Hva slags konkurranser dyr kan brukes i

Arrangøren skal sikre at konkurransen ikke går utover dyrenes naturlige yteevne eller strider mot deres naturlige atferd og behov.

Det skal ikke arrangeres konkurranser

- a) hvor dyrene med hensikt påføres frykt, skade, smerte eller unødige belastninger
- b) som omfatter kamper og aggressiv atferd mot andre dyr eller mot mennesker
- c) hvor dyr avlives som selvstendig underholdnings- eller konkurranseelement
- d) som kan svekke respekten for dyr eller vekke allmenne etiske reaksjoner.

Dyr skal heller ikke trenes til eller brukes i slike konkurranser.

ESK ser hensikten med pkt d) men begrepet «allmenne etiske reaksjoner» er meget vagt? Her ligger en fare for at dette kan misbrukes av ekstreme dyrevernorganisasjoner som er imot enhver sportslig bruk av dyr. Det bør være opp til forvaltningsmyndigheten å vurdere om et forhold er lovstridig, ikke enhver som påberoper seg å representere «allmenheten»

Forbudet i annet ledd bokstav b gjelder ikke hunder i politiets eller Forsvarets tjeneste.

§ 11 Hvordan dyrene skal sikres mot unødige belastninger

Arrangøren skal sikre at

- a) konkurranseområdet er godt utformet og vedlikeholdt for å begrense faren for skader og andre unødige belastninger på dyrene
- b) alle dyrene kan få nødvendig ly, hvile, stell, fôr og vann i konkurranseområdet før, under og etter konkurransen
- c) dyr som skades innenfor det tidsrommet som omfattes etter § 12 tredje ledd bokstav o, får nødvendig førstehjelp.

Arrangøren skal avbryte, utsette eller avlyse konkurransen hvis været, føret, temperaturen, konkurranseområdet eller andre ytre forhold kan utsette dyrene for alvorlige skader eller belastninger. Det samme gjelder hvis stevneveterinæren eller annet kontrollpersonell blir hindret i å utføre oppgavene sine.

ESK: Arrangørene blir tildelt et mye større ansvar enn hva som er realiteten i dag, for at de dyrevernmessige forhold blir vel ivaretatt under arrangementene. Hundekjøring er jo det motsatte av en arenaidrett. Sikkerheten ivaretas bedre gjennom eksisterende regelverk ved å sikre kompetansekrav gjennom kvalifisering og opplæring, samt at løpsregelment om obligatorisk sikkerhetsutstyr og matreserver for kjører og hunder ivaretas.

§ 12 Hvordan arrangørene selv skal regulere konkurransene

Arrangører av konkurranser skal ha og håndheve et reglement som utfyller eller er strengere enn denne forskriften.

Arrangørorganisasjonene skal påse at arrangørene oppfyller reglementsplikten etter første ledd. Arrangørorganisasjonene kan utarbeide og håndheve reglementene på vegne av arrangørene.

Reglementet skal inneholde nødvendige bestemmelser om

- a) hvordan arrangøren av konkurransen kan identifiseres, og om arrangørens ansvar for dyrevelferden

- b) hvordan arrangøren skal hindre at dyr med hensikt påføres frykt, skade og unødige belastninger
- c) hvem som regnes som ansvarlig person for dyret under trening og konkurranser
- d) hva slags utstyr som er tillatt å bruke på dyrene under konkurranser
- e) hvilke forhold hos dyrene som gjør at de ikke kan brukes i konkurranser
- f) hvilke behandlinger som medfører forbud mot bruk av dyr i konkurranser resten av dyrets levetid
- g) hvilke behandlinger som medfører forbud mot bruk av dyr i konkurranser i et begrenset tidsrom
- h) hvor lenge det er forbudt å bruke dyr i konkurranser etter ulike behandlinger, såkalte «karenstider»
- i) hvor store mengder av legemidler og andre stoffer som skal regnes som virksomme rester og føre til at dyr ikke kan brukes i konkurranser
- j) hvilke legemidler og behandlingsutstyr som ikke kan oppbevares på konkurranseområdet av andre enn stevneveterinæren og andre veterinærer som er utpekt eller har fått godkjenning av arrangøren
- k) når og hvordan dopingprøver fra dyrene skal tas ut og håndteres, slik at prøvene gir tilstrekkelig grunnlag for å vurdere brudd på forbudet mot trening og bruk av dyrene etter behandling
- l) hvordan dyr skal kunne identifiseres med merking og identifikasjonsdokumenter
- m) hvilket innhold og omfang konkurransene kan ha
- n) hva et konkurranseområde omfatter, og hvordan konkurranseområdene skal være utformet og vedlikeholdt
- o) hvilket tidsrom et stevne omfatter
- p) hvilke ytre forhold som skal føre til at konkurransen skal avlyses eller utsettes av hensyn til dyrevelferden
- q) hvilken kompetanse og hvilke oppgaver dyrevelferdsansvarlige og annet personell skal ha
ESK: Omfattende punkt
- r) hvilken selvdømmerett arrangørene og arrangørorganisasjonene skal ha for å kunne utrede og pådømme brudd på reglementene
- s) hvordan sakene skal utredes på forsvarlig måte ved mistanke om brudd på reglementene, blant annet bestemmelser om bruk av sakkyndige
- t) hvilke sanksjoner som kan ilegges for brudd på reglementene.
ESK: Både NHF og løpsarrangører har regler for dette. Hva er tenkt rollefordeling/ansvar/samarbeidsforhold mellom arrangører og tilsynsmyndighet (MT) ? Kanskje § 14 kan kuttes ut ?

Forøvrig ser vi at hele **§ 12 og 13** er formulert som spørsmål og dermed litt vanskelig å kommentere konkret. Norges Hundekjørerforbund har dekkende regelverk og sanksjonsrett over disse forholdene allerede. Gitt idrettens tradisjon og rett til selvdømme anser vi dette som overflødige paragrafer. Se forøvrig kommentarer gitt tidligere i innledningen og NHFs løps og kjørereglement.

§ 17 Her kan vi komme inn på problematikk om dobbeltstraff som både norsk lov og EMK fraråder da forhold nevnt i denne forskriftshøringen allerede kan straffes under NIFs lovverk og WADAs regelverk.

